2026.01.11.

Köszöntés: Lk13,29 Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.

Olvasmány:Ézs 42, 1-9 Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkemmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Mt 3,17; 12,17-21; Mk 1,11 **2 Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. 3 A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki, hűen hirdeti a törvényt.** Zsolt 34,19; 2Kor 12,9 **4 Nem alszik ki, és nem törik össze, míg a törvénynek érvényt nem szerez a földön; tanítására várnak a szigetek.** Ézs 51,5 **5 Ezt mondja az Úristen, aki az eget teremtette és kiterítette, szilárddá tette a földet, és abból növényeket sarjaszt, leheletet ad a rajta lakó népnek, és lelket a rajta járóknak:** Ézs 40,22; Zsolt 104,2.30; ApCsel 17,25 **6 Én, az Úr, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetségemmel népemet, világosságommal a nemzeteket.** Ézs 49,6.8; Jer 50,5; Mt 5,14-16; Lk 2,32; Jn 8,12; ApCsel 26,23 **7 Nyisd meg a vakok szemeit, hozd ki a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétben ülőket!** Ézs 45,13; 49,9; 61,1; ApCsel 26,18 **8 Én vagyok az Úr, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak, sem dicséretemet a bálványoknak.** 2Móz 3,15; Ézs 48,11 **9 A régebbiek már beteljesedtek, most újakat mondok. Még mielőtt kibontakoznak, tudatom veletek.**

Alapige: Mt 3, 13-17 Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. 14 János azonban megpróbálta visszatartani őt: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és

te jössz hozzám? 15 Jézus ezt válaszolta: Engedj most, mert így illik minden igazságot betöltenünk. Akkor engedett neki. 16 Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt az ég, és látta, hogy Isten Lelke mint egy galamb aláereszkedik, és őreá száll. 17 És íme, hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

Jézus megkeresztelkedik. Talán furcsának tűnhet, hiszen János az esszénusokhoz tartozik, vonalasan és nagy meggyőződéssel hírdeti a bánbánatot, és a messiás eljövetelét. S hirdeti hogy nem ő az, hanem majd jön valaki. Fel is ismeri Jézusban azt, akit vártak. A megváltót. S meglepődik azon, hogy Jézus jön hozzá, hiszen nagyobb őnála.

De Jézus mégis meg akar keresztelkedni. Fontos ez a rítus, ez az elem az ő munkásságában, életében. Fontos, hogy meg legyen, hogy be legyen töltve mindez. Még akkor is hogyha János szabadkozik, hogy Uram hát nekem kéne.

S mégis Jézus kéri, és János megkereszteli őt, mert fontos, hogy ez így legyen.

Ahogyan számunkra is fontos volt, no meg az elődeinknek. Hiszen mi is szinte mindannyian meg vagyunk keresztelve, ráadásul gyermekkortól. Mert a szüleinknek keresztszüleinknek volt olyan akarata, hogy az Isten szövetségébe bekerüljünk. Döntések sorozata van a mögött, hogy mi itt vagyunk, s hogy ilyenek vagyunk. Hiszen az életünket formálta és formálja az a szövetség, amelyben vagyunk. Az Istenről való tanulás, s a vele való kapcsolat ápolása. Rengeteg különböző élethelyzetben.

S bizonyosan sok olyan emlékünk és tapasztalatunk van, amikor rádöbbentünk, hogy mi meg vagyunk keresztelve. Ebben a szövetségben vagyunk. Meríthetünk belőle.

Jó példa erre Luther Márton, aki azt „a mondatot írta fel íróasztalára latin nyelven: „Meg vagyok keresztelve." Ő ebből merített erőt. Ez volt számára a kiindulási alap, amelyhez mindig visszatérhetett."[1]

Mi is. Ezért is szoktuk meghívni a gyermekeket a keresztelés alkalmával ide az Úr asztala mellé. Ezért keresztelünk, ha lehetőség van rá, a gyülekezeti közösségben, a templomban egy istentisztelet keretei között. Hogy ne csak a család ünnepeljen és örüljön, hanem hogy mi is emlékezzük.

Egy szép képet látunk Jézus megkeresztelkedésénél. Megnyílik az ég, leszáll a galamb, mint a lélek jelképe és szól a hang, hogy ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködőm, vagy más fordításban, akiben jótetszésem van.

Jézus Krisztus Isten fia. Ennek egyik kulcsa ez a mostani szakasz, no meg persze a karácsonyi, húsvéti történet, de sok más bibliai szakasz is.

De talán a mi keresztségünkre is igaz, hogy az Istennek öröme volt, vagy jótetszése volt benne. Hiszen a keresztséggel egy út kezdődik el. Az egyházban való lét útja.

Már az esszénusoknál, János csoportjánál is, de aztán az évszázadok folyamán, illetve manapság is. Elindul valaki az Istennel szövetségben, a keresztség által. Befogadjuk az egyházba.

[1] https://www.lutherkiado.hu/az-elso-unnep-isten-csaladjaban

S ilyenkor általában nagy öröm van. A szülők is örülnek, a keresztszülők, nagyszülők is. Legalább is a nagy többségében a kereszteléseknél.

Én még személyesen nem láttam olyan keresztelést, ahol valaki szomorkodna ezen.

S magam is örülök amikor keresztelünk, még akkor is hogyha sír a gyermek olyan hangosan, hogy nekem túl kell az ő hangját harsognom.

Öröm, hogy Istenhez tartozhat a gyermek, s az is öröm, hogy mi hozzá tartozhatunk. Öröm, hogy van egy ilyen közösség, mint az egyház, mint a gyülekezet, amelyben reméljük, hogy megélhetjük a hitünket, amely megtart, tovább visz és erőforrás az életünkben.

Ennek mi is örülhetünk. S azért remélem, hogy amikor örömről és boldogságról beszélünk, akkor eszünkbe jut ez a fajta öröm is.

Hogy jó itt lenni, jó ide tartozni, jó azzal számolni, hogy Isten jelen van az életünkben.

Remélem, hogy öröm az, hogy a Szentlélek munkálkodhat bennünk, hogy változhatunk a javunkra, hogy letehetjük azt, ami nyomaszt, ami felesleges vagy rossz, hogy növekedhetünk a hitben az ismeretben, a szeretetben Isten lelke által.

Éppen ezért emlékezzünk a keresztségre, a konfirmációra, emlékezzünk alkalmakra és helyzetekre, amikor rádöbbentünk, hogy itt van Isten köztünk.

Emlékezzünk, már csak azért is, merthogy ez sokszor utólag történik meg. Sőt amennyire tapasztalom ez általában utólag történik meg.

Később értünk meg dolgokat, később kerülnek az élmények és tapasztalok a helyükre. Később döbbenünk rá, hogy ott is ott volt velünk az Isten.

Érdekes, hogy amennyire tudjuk úgy Jézus életéről is utána kezdenek el írni a szerzők és így alakult ki a kánon, amit ma Bibliának hívunk.

S talán nekünk is segítség lehet a visszaemlékezés az, hogy leülepedtek már a dolgok és helyükre kerültek, illetve kerülnek. Mivel ez egy folyamat.

Adja meg az Örök Isten, hogy helyükre kerülhessenek az életünk eseményei és tapasztalatai, az örömök és a nehézségek egyaránt. Ámen.

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd